

haar kraag, 't andere zwijgend overreikend aan haar zuster, die 't neerlegde op den schoorsteen.

Druk redeneerend, blij verbaasd over zóó 'n effen lijk, kwam 't gezelschap terug, door 't loopje wat vrijer geworden, en dit nu uitend in opdringerigen lof aan de dochters.

„'k Heb heel wat lijken gezien,” — zei in onverholen geestdrift een der heeren — „maar zóó gaaf, zóó — 'k zal maar zeggen hard, zijn ze maar zelden. En wat 'n gezicht; of ze d'r voor plezier leit.”

Duidelijk hoorde men boven schroeven piepen en daarna de kist de trap afdragen met zwaar gestommel, even stotend tegen den muur van de gang... toen 't geluid vervagend bij 't buiten-komen. Allen luisterden er naar.

„Daar gaat ze” — zei met 'n zucht 't oude grijze oompje, dat weer gedrongen zat in den hoek bij de gordijnen, net als boven, toen 't condoleance-visite was...

Dood stil was 't... Op 'n draf kwam 't dienstmeisje binnengelopen, en met bevende stem voor dat groote gezelschap, zei ze zenuwachtig: „Meheer, meheer, de juffrouw d'r hoed...!”

Angstig-verbaasd, alsof 't kind gek was geworden, staarde ieder 'r aan. De lange gaf een gil... Maar toen niemand antwoordde, vroeg 't meisje nog 's: „Juffrouw, meheer z'n *hoed*, de meneer van de begraffenis zoekt z'n *hoed*!”

Gelukkig verademend keken allen ijverig rond, onder de stoelen, onder tafel, op 't kastje.

„O, 'k weet 't al” — zei 'r ineens een — „'k heb 'm zien staan — zoo een met van die lange linten, hè? — die stond onder de kist tusschen de schragen...”

En na een poosje kwam nu de chef-aanspreker, met rhetorische daling en rijzing en uitzetting en versmalling van z'n stem voorlezen wie 'r in 't voorste rijtuig, en in 't tweede moesten...

De eerste die afgeroepen werd ging den kring weer rond, met veelzeggende knikken handen-geven, en de volgende ging hem na, de derde ook, en zoo voort, totdat de zevende en achtste, die met de dames 't laatst overbleven omdat zij in 't achterste rijtuig hoorden, elkáár ook de hand reikten en toen elkaar volgden naar de koets. Hij was één van die twee, had heel vluchtig de dames gegroet, was vlug 't gangetje doorgestaan, altijd nog bang dat ze 'm vragen zouden om te bedanken, en nu 't gevaar voorbij was, stapte hij aanmerkelijk verlicht in.

Verlicht zagen ook de drie anderen er uit. 't Bleeke jonge mensch met 't ingehouden lach-gezicht zat nu tegenover hem, naast een kittig jong heertje, van een vroolijken dansmeester het type, iets zwierigs in z'n bewegingen, in z'n kleeding; te dom-burgerlijk z'n gezicht voor 'n schilder, niet burgerlijk genoeg voor 'n scheerder, 'n dansmeestertje met goede praktijk zeker, die de heele wereldsche troelala aanzag als 'n allergenoegelijkst bal, aankeek met oogjes zoo glinsterend, en met 'n gemoedelijke welgevalligheid, alsof 't na z'n bitteruurtje was.